

gennemgaaende vore unge Mænd sig i deres Stræben endog paafaldende lavt ved Jorden? Jeg har som Lærer nogen Lejlighed til at lære unge Mennesker ret nøje at kende og netop saadanne, der maa siges at sidde inde med de forholdsvis største Muligheder; og det har ofte forbavset mig, i hvor ringe en Grad de lader sig beherske af en ungdommeligt opbrusende Indbildningskraft. Udover en eller anden ret beskeden Samfundsstilling — et Borgmesterembede, en Lægepraksis eller en hyggelig Præstegaard paa Landet — gaar deres Fremtidsdrømme yderst sjelden. Derfor synes der mig at være noget interessant . . . noget tiltrækkende ved en Gang at træffe en ung Mand, der som Hr. Sidenius sætter sit Maal saa højt . . . saa fantastisk stort, om De vil — —«.

»Jeg er aldeles uenig med Dem,« afbrød Eybert, der med al sin religiøse og politiske Radikalisme ikke var saa ganske lidt af, hvad Per kaldte for »en Sidenius«. Og for at holde Pers Navn udenfor Samtalen og genoptage Spørgsmaalet i dets Almindelighed fortsatte han: »Iøvrigt vil jeg ikke strides med Dem om det enkelte Ord. Maaske maa man virkelig snarere kalde os et drømmesygt Folk end netop et fantastisk. Det var ogsaa nærmest i den Betydning, at Nathan i det anførte Tilfælde brugte Udtrykket. Sandheden bliver dog den samme, — ligesom Resultatet!«

»Ja, . . . vi er et Taagefolk med uklare Hjerner